RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 248.092 van 29 juli 2020
in de zaak A. 226.200/XII-8617

In zake: 1. Luc THEUNS
2. de BVBA TRANSPORT VAN AKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederik Vanden Bogaerde
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kolenkaai 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
dat woonplaats kiest bij
het agentschap Wegen en Verkeer
gevestigd te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20 bus 4

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 september 2018, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer van 10 juli 2018, waarbij aan Luc Theuns een administratieve geldboete wordt opgelegd van 3.200 euro en waarbij de bvba Transport Van Aken burgerrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de betaling van deze geldboete.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

Er is toepassing gemaakt van het koninklijk besluit nr. 12 van 21 april 2020 ‘met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging voor de Raad van State en de schriftelijke behandeling van de zaken’.

Auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend schriftelijk advies gegeven dat aan de partijen met een e-mailbericht ter kennis werd gebracht.

Het debat is gesloten op 15 mei 2020.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 6 november 2017 wordt een vrachtwagen met oplegger, die wordt bestuurd door Luc Theuns, de eerste verzoekende partij, rijdend voor rekening van de bvba Transport Van Aken, de tweede verzoekende partij, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autosnelweg E17 te Kruishoutem, richting Kortrijk. Bij de controle wordt vastgesteld dat het voertuig overladen is. Op de tweede as van de trekker bedraagt de overlading 2.135 kg, hetzij 18,6 %. Het toegestane maximum van de totale massa van de vrachtwagen werd met 5.700 kg overschreden. Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 3, lid 1 en 2, van het decreet van 3 mei 2013 ‘betreffende de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: decreet bijzonder wegtransport).

3.2. Op 23 november 2017 wordt het proces-verbaal bezorgd aan de procureur des Konings te Oudenaarde. Op 4 december 2017 beslist de procureur des Konings om geen vervolging in te stellen.

3.3. Op 21 december 2017 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.200 euro op te leggen. De tweede verzoekende partij wordt burgerrechtelijk aansprakelijk gesteld voor de betaling van de geldboete.

3.4. Op 22 december 2017 tekent de tweede verzoekende partij bezwaar aan tegen die beslissing. Op 3 januari 2018 tekenen de eerste en de tweede verzoekende partij opnieuw bezwaar aan via hun raadsman. Op 22 februari 2018 vindt een hoorzitting plaats waarop de verzoekende partijen besluiten neerleggen.

3.5. Op 16 maart 2018 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete op te leggen van 3.200 euro. De tweede verzoekende partij wordt opnieuw burgerrechtelijk aansprakelijk gesteld voor de betaling van de geldboete.

3.6. Op 21 maart 2018 stellen de verzoekende partijen tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken. Op 24 mei 2018 heeft een hoorzitting plaats.

3.7. Op 10 juli 2018 beslist de administrateur-generaal van het agentschap Wegen en Verkeer om aan de eerste verzoekende partij een administratieve geldboete van 3.200 euro op te leggen en de tweede verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze geldboete.

Dit is de bestreden beslissing.

Deze beslissing wordt met een ter post aangetekend schrijven van dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 19, § 3, van het decreet bijzonder wegtransport.

Zij lichten toe dat zij in graad van beroep keuze van woonplaats deden bij hun raadsman, mr. Vanden Bogaerde, terwijl de bestreden beslissing werd betekend aan mr. Bolle, die alsdan niet langer hun raadsman was. Bijgevolg menen zij dat er geen geldige en tijdige betekening van de bestreden beslissing voorligt zodat de administratieve geldboete vervalt.

5. In de laatste memorie wijzen de verzoekende partijen er nogmaals op dat mr. Bolle sinds mei 2018 niet meer verbonden was aan het kantoor en dus niet langer hun raadsman was en dat zij in graad van beroep in besluiten reeds keuze van woonplaats deden bij hun raadsman, mr. Vanden Bogaerde.

Beoordeling

6. Het geschonden geachte artikel 19, § 3, van het decreet bijzonder wegtransport bepaalt onder meer dat indien de beslissing van de Vlaamse regering niet binnen een termijn van vier maanden nadat de Vlaamse regering het beroep ontvangen heeft, ter kennis werd gebracht van de overtreder en, in voorkomend geval, van de onderneming, de administratieve geldboete stilzwijgend vervalt.

7. De verzoekende partijen betwisten niet dat de bestreden beslissing binnen de wettelijke termijn werd betekend aan het juiste adres van hun woonplaatskeuze, namelijk het adres van hun raadsman, zijnde Kolenkaai 4 te 8800 Roeselare. Volgens de gegevens vermeld op het ontvangstbewijs werd de zending, aangetekend verstuurd op 10 juli 2018, op dat adres in ontvangst genomen op 12 juli 2018. Het ontvangstbewijs vermeldt ook het refertenummer van de zaak.

Het loutere feit dat als geadresseerde raadsman mr. Bolle werd vermeld – die het kantoor intussen had verlaten – in plaats van mr. Vanden Bogaerde doet niets af aan de geldigheid van de betekening van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen hebben de verwerende partij bovendien nooit uitdrukkelijk op de hoogte gebracht van het feit dat mr. Bolle, die nochtans het beroepschrift ondertekende, niet meer voor hen optrad, en dat zij enkel nog werden vertegenwoordigd door mr. Vanden Bogaerde. Beide raadslieden maakten voordien deel uit van hetzelfde kantoor en werden reeds eerder samen vermeld onderaan briefwisseling. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verwerende partij uit de enkele vermelding van mr. Vanden Bogaerde als raadsman op de beroepsbesluiten diende af te leiden dat mr. Bolle inmiddels het betrokken kantoor had verlaten.

De bestreden beslissing werd binnen de bij het decreet bepaalde vervaltermijn van vier maanden rechtsgeldig betekend aan de verzoekende partijen aangezien het beroep werd ingediend op 21 maart 2018 en de bestreden beslissing werd betekend met een aangetekend verstuurde zending van 10 juli 2018 aan het adres van woonplaatskeuze.

8. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat de “vaststelling door onbevoegde ambtenaren” is gebeurd.

De verzoekende partijen stellen de vraag of de regeling met betrekking tot de bevoegdheid van de wegeninspecteurs zoals die is opgenomen in artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport en artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013 ‘betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport’ (hierna: besluit van 20 december 2013) voldoende is om de belangrijke bevoegdheden die aan de wegeninspecteurs zijn toegekend, te rechtvaardigen in het licht van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: BWHI). De verzoekende partijen menen dat de regeling nopens de aanstelling van de wegeninspecteurs strijdig is met het voormelde artikel aangezien wordt voorzien in controleambtenaren die niet de juiste hoedanigheid hebben, noch correct beëdigd zijn. In de bestreden beslissing worden geen draagkrachtige motieven aangedragen die de kritiek die de verzoekende partijen hieromtrent in hun beroepschrift aanvoerden, kunnen weerleggen. Het blijkt niet dat de wegeninspecteurs werden beëdigd, noch dat de inspecteurs de hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie hebben.

10. In de laatste memorie verzoeken de verzoekende partijen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

> “Is art. 16 van het Aslastendecreet, onder meer in samenhang gelezen met art. 2, § van het Besluit van 20 december 2013 betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport, strijdig met art. 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen in zo verre in controleambtenaren wordt voorzien die noch de juiste hoedanigheid van

agent of officier van gerechtelijke politie hebben noch correct beëdigd zijn."

Zij benadrukken voorts dat de vermeende inbreuk eveneens strafrechtelijk gesanctioneerd kan worden door de rechtbanken van de rechterlijke macht, en dit na eenzelfde vaststelling door dezelfde controleambtenaren, zodat zij betwisten dat een administratieve geldboete niet zou kunnen worden beschouwd als een straf in de zin van artikel 11 BWHI.

Beoordeling

11. Artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport luidt:

"Onverminderd de bevoegdheid van andere personen houden de wegeninspecteurs die de Vlaamse Regering aanwijst, toezicht op de naleving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. De Vlaamse Regering bepaalt de kentekens van hun functie.
De wegeninspecteurs kunnen in het kader van de uitoefening van hun opdracht :
1° bevelen geven aan de bestuurders;
2° inlichtingen inwinnen en controle uitoefenen door personen te ondervragen en inzage te nemen van documenten en andere informatiedragers;
3° het vastgestelde overtollige gewicht en/of de te hoge, te brede of te lange lading doen afladen of herverdelen;
4° de bijstand van de politie vorderen;
5° de vergunning, bedoeld in artikel 4, eerste lid, of artikel 7, § 1, inhouden totdat de overtreding ophoudt te bestaan.
De wegeninspecteurs zijn bovendien bevoegd om inbreuken op dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan vast te stellen bij proces-verbaal met bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel. Binnen veertien dagen na de vaststelling van de inbreuk wordt een afschrift van het proces-verbaal aan de overtreder en, in voorkomend geval, aan de onderneming toegestuurd.
[…]."

Artikel 2 van het besluit van 20 december 2013 luidt:

"§ 1. De wegeninspecteurs en de wegeninspecteurs-controleurs zijn ambtenaren van het Agentschap Wegen en Verkeer. Ze worden aangewezen door het hoofd van het Agentschap Wegen en Verkeer.

De aanstelling blijkt uit een legitimatiekaart als vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 10 juli 2008 betreffende de legitimatiekaarten van de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse overheid die belast zijn met inspectie- of controlebevoegdheden.
§ 2. Het hoofd van het Agentschap Wegen en Verkeer en de wegeninspecteur-controleur zijn, met toepassing van artikel 19, § 5, tweede lid, van het decreet van 3 mei 2013, bevoegd tot het geven en uitvoerbaar verklaren van dwangbevelen."

12 Te dezen werd het proces-verbaal opgesteld door wegeninspecteurs van het agentschap Wegen en Verkeer van het Vlaamse Gewest, benoemd in overeenstemming met artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport en houder van een legitimatiekaart zoals bedoeld in artikel 2 van het besluit van 20 december 2013.

De kritiek van de verzoekende partijen dat deze controleambtenaren "onbevoegd" zouden zijn om inbreuken vast te stellen in een proces-verbaal, aangezien deze wegeninspecteurs niet "correct" beëdigd zouden zijn, noch beschikken over de hoedanigheid van agent dan wel officier van gerechtelijke politie wordt niet bijgevallen.

Het uitgangspunt van het middel – namelijk dat het opstellen van processen-verbaal een specifieke en exclusieve bevoegdheid van de gerechtelijke politie zou zijn – valt niet af te leiden uit het door hen aangevoerde artikel 11 BWHI.

Het voormelde artikel 11 BWHI bepaalt immers dat de decreten binnen de grenzen van de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar kunnen stellen en de straffen wegens niet-naleving kunnen bepalen en dat de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek hierop van toepassing zijn, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere inbreuken door een decreet kunnen worden gesteld. Tevens bepaalt dit artikel dat de decreten, binnen die grenzen, het volgende kunnen:
1° de hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie toekennen aan de beëdigde ambtenaren van de Gemeenschaps- of Gewestregering of van

instellingen die onder het gezag of het toezicht van de Gemeenschaps- of Gewestregering ressorteren;
2° de bewijskracht regelen van processen-verbaal;
3° de gevallen bepalen waarin een huiszoeking kan plaatshebben.

De omstandigheid dat de wegeninspecteurs niet “correct” beëdigd zouden zijn, noch de hoedanigheid zouden hebben van agent of officier van gerechtelijke politie neemt niet weg dat zij krachtens artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport bevoegd zijn om processen-verbaal op te stellen met bewijswaarde “tot bewijs van het tegendeel”. Uit artikel 11 BWHI kan niet worden afgeleid dat de decreetgever enkel aan ambtenaren met de hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie de bevoegdheid kan toekennen om de betrokken processen-verbaal op te maken.

13. Wat de door de verzoekende partijen in de laatste memorie gevraagde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof betreft, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat een prejudiciële vraag om proceseconomische redenen en wegens de vereiste wapengelijkheid van de procespartijen in beginsel *in limine litis* moet worden geformuleerd, of minstens in het eerste processtuk waarin de betrokken partij dit vermocht te doen, wat te dezen niet het geval blijkt te zijn, zodat het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag niet ontvankelijk is.

Daarenboven legt de bestreden beslissing aan de eerste verzoekende partij met toepassing van artikel 17 van het decreet bijzonder wegtransport een administratieve geldboete op. In zijn arrest nr. 127/2000 van 6 december 2000 oordeelde het Grondwettelijk Hof reeds met betrekking tot het voorheen geldende gelijkaardige artikel 59 van het decreet van 19 december 1998 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999’ dat de administratieve geldboete waarin deze bepaling voorzag niet kan worden beschouwd als een straf in de zin van artikel 11 BWHI.

De prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof dient dan ook niet te worden gesteld.

14. Het middel faalt naar recht.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. In een derde middel voeren de verzoekende partijen een gebrek in de motivering aan. Zij menen dat in de bestreden beslissing niet voldoende werd geantwoord op het argument dat zij aandroegen in hun beroepschrift, dat niet dezelfde garanties worden geboden bij de vaststellingen die worden gedaan door wegeninspecteurs als bij de vaststellingen die worden gedaan door leden van de lokale en federale politie.

Beoordeling

16. In de bestreden beslissing wordt op de argumentatie van de verzoekende partijen inzake de vermeende discriminatie bij de vaststelling van feiten door de wegeninspecteurs het volgende geantwoord:

> "Appellanten laten na weer te geven op welke wijze zij nadeel zouden hebben ondervonden aan de situatie waarbij de controle geschiedde door de wegeninspecteurs van het Agentschap Wegen en Verkeer, zodoende dit middelonderdeel 1.3 feitelijke grondslag mist.
> Er is geen sprake van discriminatie ten aanzien van de overtreder."

Met de verwerende partij mag worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun beroepschrift alsook tijdens de hoorzitting en in de conclusies die zij bij die gelegenheid neerlegden, hebben nagelaten aan te tonen welke concrete verschillen er zouden bestaan in de vaststellingen van inbreuken op het voormelde decreet al naargelang deze vaststellingen gebeuren door wegeninspecteurs, enerzijds, dan wel door leden van de lokale of federale politie,

anderzijds, en hoe de verzoekende partijen hierdoor concreet werden benadeeld. Zij beperken zich ertoe erop te wijzen dat de toegang tot en de uitoefening van de functie van wegeninspecteurs, enerzijds, en de leden van de lokale en federale politie, anderzijds, verschillend zouden zijn – zij wijzen dan in het bijzonder op een verschil inzake beëdiging, een verschil in vereiste diploma's, in al dan niet onderworpen zijn aan een deontologische code – zonder *in concreto* aan te geven hoe zij hierdoor werden benadeeld bij de vaststelling van de inbreuk. Hierbij dient te worden benadrukt dat het te dezen gaat om een eenvoudige inbreuk waarvoor duidelijk bewijsmateriaal wordt vergaard met gebruik van een asdrukweger en waaraan eenvoudige feiten – de overlading – ten grondslag liggen, zodat niet blijkt, minstens tonen de verzoekende partijen niet aan waarom het verschil inzake beëdiging of het verschil in vereiste diploma's voor dergelijke inbreuken de verzoekende partijen zou benadelen.

In die omstandigheden wordt op de door de verzoekende partijen aangevoerde argumentatie in hun beroepsconclusie door de verwerende partij in de bestreden beslissing op afdoende gemotiveerde wijze geantwoord nu daarin werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aangaven welk nadeel zij hadden ondervonden ingevolge de controle door de wegeninspecteurs.

17. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

18. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen aan dat er sprake is van een "discriminatie bij de vaststellingen". Zij herhalen hierbij de argumentatie die zij in hun beroepsconclusie ontwikkelden omtrent verschillen in de toegang tot en de uitoefening van de functie van wegeninspecteurs, enerzijds, en van leden van de lokale en federale politie, anderzijds. Zij wijzen in het

bijzonder op een verschil inzake beëdiging, een verschil in vereiste diploma's en een verschil in reglementering van de opleiding.

In de laatste memorie verzoeken de verzoekende partijen een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, geformuleerd als volgt:

> "Is art. 16 van het Aslastendecreet, onder meer in samenhang gelezen met art. 2, § van het Besluit van 20 december 2013 betreffende handhaving inzake de bescherming van de verkeersinfrastructuur in geval van bijzonder wegtransport, strijdig met art. 10 en 11 van de Grondwet in zo verre een controle door controleambtenaren die noch de juiste hoedanigheid van agent of officier van gerechtelijke politie hebben noch correct beëdigd zijn met heel wat minder wettelijke garanties naar opleiding en functionering is omkleed dan in geval van een controle door een politieagent."

Beoordeling

19. Zoals de verzoekende partijen reeds aanvoerden in hun beroepschrift tijdens de bestuurlijke procedure die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing en zoals blijkt uit de beoordeling van het derde middel, beperken de verzoekende partijen zich er opnieuw toe erop te wijzen dat de toegang tot en de uitoefening van de functie van wegeninspecteurs, enerzijds, en van leden van de lokale en federale politie anderzijds, verschillend zou zijn – zij wijzen dan in het bijzonder op het vermeende verschil inzake beëdiging, een verschil in vereiste diploma's en opleiding en toepasselijkheid van een deontologische code – zonder *in concreto* aan te geven hoe zij hierdoor werden benadeeld bij de vaststelling van de inbreuk. Zij geven niet aan hoe zij ongelijk of verschillend zouden zijn behandeld nu de vaststelling van de inbreuk geschiedde door een wegeninspecteur en niet door een lid van de lokale of federale politie. Een dergelijke vermeende ongelijke behandeling valt ook niet onmiddellijk in te zien aangezien de wegeninspecteurs wier aanstelling blijkt uit hun legitimatiekaart bovendien mogen worden geacht een bijzondere deskundigheid en kennis te hebben met betrekking tot de decretale en reglementaire bepalingen ter zake en de te stellen handelingen bij het vaststellen van de inbreuken, gezien hun

tewerkstelling binnen het agentschap Wegen en Verkeer en hun specialisatie onder meer inzake de controle op inbreuken op het decreet bijzonder wegtransport en zijn uitvoeringsbesluiten. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar memorie van antwoord en de verzoekende partijen ook zelf bevestigen in hun vijfde middel, hebben de verbalisanten een eerder beperkte rol bij de vaststelling van de inbreuk – die, het weze herhaald, een eenvoudig vast te stellen inbreuk is – aangezien de voertuigen worden gewogen door een automatische asdrukweger. Ook in die omstandigheden valt niet in te zien op welke wijze de verzoekende partijen ongelijk zouden zijn behandeld ten aanzien van rechtsonderhorigen waarbij eenzelfde inbreuk wordt vastgesteld door leden van de lokale of federale politie.

20. Daarenboven ligt, zoals de verzoekende partijen reeds zelf opmerken, de door hen opgeworpen vermeende discriminatie besloten in artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport aangezien dit artikel erin voorziet dat de wegeninspecteurs inbreuken op het decreet of de uitvoeringsbesluiten kunnen vaststellen bij proces-verbaal. De Raad van State is niet bevoegd om dat artikel 16 van het voornoemde decreet te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

21. Voorts, zoals bij de beoordeling van het derde middel reeds is opgemerkt, dient het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag in beginsel *in limine litis* te worden geformuleerd, hetgeen ook te dezen niet het geval blijkt te zijn, zodat het verzoek niet ontvankelijk is.

Daarenboven is er evenmin grond om hieromtrent een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, aangezien de verzoekende partijen op geen enkele wijze het feitelijk bestaan van die ongelijke behandeling staven, minstens minimaal aannemelijk maken. De verzoekende partijen maken op geen enkele wijze aannemelijk dat mede in het licht van de beperkte rol van de verbalisant bij de vaststelling van de inbreuk de beëdiging, de opleiding en de functionering van de leden van de wegeninspectie minder

wettelijke garanties zouden bieden dan die van de leden van de lokale of federale politie.

22. Het middel is niet gegrond.

E. Vijfde Middel

Uiteenzetting van het middel

23. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 6 van het Europees verdrag van 4 november 1950 ‘tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden’ (hierna: EVRM) in zoverre in de bestreden beslissing wordt geweigerd om getuigen te horen.

De verzoekende partijen stellen dat de verbalisering van de overladingsinbreuken sterk geautomatiseerd is aangezien het proces-verbaal voor dergelijke overladingsinbreuken wordt afgedrukt rechtstreeks op grond van het weegprogramma van de weegbrug, waarbij de verbalisanten enkel een reeks gegevens invullen. Alle processen-verbaal inzake overlading in het Vlaamse Gewest worden op dezelfde wijze vastgesteld, ongeacht of zij door wegeninspecteurs of andere verbalisanten werden vastgesteld en ondertekend. In die omstandigheden leek het de verzoekende partijen onontbeerlijk om de betrokken verbalisanten te kunnen horen als getuigen omtrent de concrete omstandigheden van het beweerde misdrijf en de interceptie van het voertuig. Zo wensten zij verduidelijking omtrent de juiste omstandigheden en plaats van onderschepping van het voertuig, de overbrenging ervan naar de weegbrug, de uiterlijke staat van het voertuig, de eigenlijke weegverrichtingen waarbij niet is geweten of er dynamisch dan wel statisch werd gewogen en of er bij dynamische bewegingen meerdere wegingen plaatsvonden. De ondervraging zou net dienen om eventuele problemen bij de weging aan het licht te brengen.

Daarnaast wensten de verzoekende partijen de verbalisanten ook als getuigen te laten verhoren omtrent hun hoedanigheid en opleiding ingevolge de problematiek die zij hebben uiteengezet in de voorgaande middelen. Aangezien de administratieve geldboete te dezen dient te worden beschouwd als een straf in de zin van artikel 6 EVRM, beschikken de verzoekende partijen op grond van artikel 6.3 EVRM over het recht om getuigen *à décharge* te doen oproepen en te ondervragen. De motivering in de bestreden beslissing om het verzoek af te wijzen voldoet niet. Het is niet omdat het getuigenverhoor enige organisatie vergt, dat het verzoek terzijde kan worden geschoven, ook niet omwille van de korte termijnen waaraan de procedure voor het opleggen van een administratieve geldboete is onderworpen. Bovendien was er tussen de hoorzitting en de bestreden beslissing nog ruim anderhalve maand wat meer dan voldoende tijd was om een getuigenverhoor te organiseren.

24. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat de eerbiediging van de rechten van verdediging reeds tijdens de bestuurlijke fase is vereist omdat ze anders illusoir zou worden tijdens de procedure bij de rechterlijke instantie met volle rechtsmacht. In ondergeschikte orde herhalen zij hun verzoek tot ondervraging van de verbalisanten.

Beoordeling

25. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 6, § 3, (d), EVRM luidt:

> "3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:
> […]
> (d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge."

26. Het recht om getuigen te ondervragen, betreft geen absoluut recht. Een aangevoerde schending van het recht op getuigenverhoor moet dan ook

steeds worden onderzocht vanuit de vraag of de eventuele weigering van een getuigenverhoor ook effectief heeft geleid tot een schending van het recht op een eerlijk proces. Het komt aan de nationale rechter toe om te beoordelen in een concrete procedure of het ondervragen van een getuige kan bijdragen aan de waarheidsvinding.

De verzoekende partijen geven op geen enkele wijze *in concreto* aan hoe het feit dat de verbalisanten niet als getuige werden opgeroepen de waarheidsvinding in de weg zou kunnen hebben gestaan. In de eerste plaats hebben de verklaringen van de verbalisanten in het proces-verbaal bewijswaarde tot bewijs van het tegendeel overeenkomstig artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport. De verbalisanten zijn als het ware officiële getuigen van de vaststellingen die zij opnemen in het proces-verbaal. De verzoekende partijen geven geen enkele concrete reden op waarom er te dezen zou moeten worden getwijfeld aan de vaststellingen van de verbalisanten en hoe een getuigenverhoor hierover meer duidelijkheid zou kunnen brengen. Zoals reeds bij de beoordeling van de vorige middelen is opgemerkt, gaat het te dezen over een eenvoudige inbreuk. Alle inlichtingen met betrekking tot de inbreuk en de omstandigheden van de overlading worden vastgesteld in het proces-verbaal. De verzoekende partijen geven geenszins aan welke concrete omstandigheden met betrekking tot de interceptie van het voertuig of de uiterlijke staat van het voertuig zouden kunnen doen twijfelen aan de juistheid van de vaststellingen zoals weergegeven in het proces-verbaal, terwijl de eerste verzoekende partij nochtans aanwezig was bij de interceptie van het voertuig. In dat verband moet ook worden opgemerkt dat deze gegevens werden opgenomen in het proces-verbaal dat binnen de drie dagen werd meegedeeld aan de verzoekende partijen met de vraag mogelijke opmerkingen met betrekking tot de in het proces-verbaal gedane vaststellingen mee te delen. Het contradictoir karakter van de vaststellingen en de uitgevoerde metingen werd dan ook verzekerd door het feit dat een afschrift van het proces-verbaal, opgesteld door de met het toezicht belaste wegeninspecteur, in overeenstemming met artikel 16 van het decreet bijzonder wegtransport binnen veertien dagen na de vaststelling van de overlading aan de verzoekende partijen

werd bezorgd, zodat vanaf dat ogenblik de betrouwbaarheid of de geldigheid van de uitgevoerde metingen door de verzoekende partijen kon worden betwist. De verzoekende partijen hebben op geen enkel moment tijdens de bestuurlijke procedure enige concrete opmerking gemaakt omtrent de materiële juistheid van de in het proces-verbaal gedane vaststellingen.

In die omstandigheden valt niet in te zien hoe de verwerende partij, door te oordelen dat het horen van getuigen niet noodzakelijk was omdat alle inlichtingen aangaande de omstandigheden van de inbreuk werden opgenomen in het proces-verbaal en omdat de verzoekende partijen geen specifieke omstandigheden hebben aangehaald aangaande de overlading waardoor hieromtrent twijfel zou kunnen ontstaan, een inbreuk zou hebben gepleegd op de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in hoofde van de verzoekende partijen.

Op het in ondergeschikte orde gevraagde verzoek tot het horen van getuigen hoeft om dezelfde redenen niet te worden ingegaan.

27. Het middel is niet gegrond.

V. Kosten

28. De kosten dienen ten laste van de verzoekende partijen te worden gelegd.

Deze kosten omvatten het rolrecht van 200 euro per verzoekende partij en een bijdrage van 20 euro per verzoekende partij, zoals bepaald bij artikel 66, 6°, van het besluit van de regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

Bij arrest nr. 22/2020 van 13 februari 2020 heeft het Grondwettelijk Hof evenwel in het kader van het beroep tot vernietiging van de

wet van 19 maart 2017 ‘tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand’ en van de wet van 26 april 2017 ‘houdende de regeling van de oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand voor wat de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft’, de woorden “per verzoekende partij” vernietigd in artikel 4, § 4, eerste en derde lid, van de wet van 19 maart 2017, zoals het is ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 26 april 2017.

Bijgevolg is er, op grond van de *erga omnes* en de retroactieve werking van het voormelde arrest, aanleiding om de terugbetaling te bevelen van de onterecht betaalde bedragen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een bijdrage van 20 euro.
De onterecht betaalde bijdrage ten bedrage van 20 euro dient aan de verzoekende partijen te worden terugbetaald.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juli tweeduizend twintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

bijgestaan door

Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Greta Scheveneels	**Dierk Verbiest**